

v tom, že nebyla probrána pravost uvedeného podpisu Josefa Ř. Otázka, byla-li žalobkyně při nabytí držby vkladní knížky bonae fidei i co do pravosti podpisů v knížce, po případě byla-li povinna ji zkoumati, není rozhodná pro tento spor, v němž se žaluje jen na plnění z cenného papíru a v němž rozhoduje jen jeho objektivní stav.

Čís. 15278.

Zásada, vyslovená v § 14, písm. c), druhá věta zákona č. 320/19 Sb. z. a n. pro řízení o žalobě o rozluhu manželství, platí obdobně i při rozvodu manželství od stolu a lože.

(Rozh. ze dne 10. června 1936, Rv I 1234/36.)

Proti žalobě na rozvod manželství od stolu a lože, opřené o rozvodové důvody odpovídající rozlukovým důvodům § 13 lit. e), h) rozl. zákona, namítl žalovaný manžel, že se žalobkyně nemůže dovolávat pro opodstatnění žaloby jeho jednání před vánocemi 1933, neboť toto jednání mu žalobkyně odpustila. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Rozvodové důvody nejsou uvedeny v § 109 obč. zák. výčetmo, nýbrž příkladmo. K nim náleží výslovně též podle postavení osob velmi citelné, opětované ubližování, což patrně odvolací soud chtěl naznačiti, uváděje podobný rozlukový důvod § 13, písm. e) zákona ze dne 22. května 1919 č. 320 Sb. z. a n. Již z povahy věci vyplývá, že žalující nemůže uplatňovati takové rozvodové důvody, které odpůrci již odpustil, ježto se tím žalobního práva vzdal. Ale odpuštění děje se v předpokladu polepšení se. Provinil-li se manžel znovu, není odpuštění, ježto podmínka jeho se nesplnila, na překážku, by i skutečnosti sběhnuvší se před tím, nebyly uplatňovány (rozh. č. 6309 Sb. n. s.). Tato zásada, která pro řízení o žalobách o rozluhu jest výslovně stanovena v § 14, písm. c) zák. č. 320/19 Sb. z. a n., platí obdobně při rozvodu manželství. Nezáleží na tom, zdali po usmíření manželů, a tudíž po podmíněném odpuštění dřívějších poklesků, nastaly takové skutečnosti, které již samy o sobě stačily za důvod k rozvodu, naopak nutno přihlížeti k tomu, zda z chování se manžela po smíření lze důvodně usuzovati na to, že předpokládané polepšení nenastalo. Že tomu v projednávaném případě tak bylo, plyne ze zjištění, že žalovaný již několik dní po usmíření manželů po vánocích 1933 z malicherné příčiny chtěl něčím hoditi po žalobkyni, že na to strany po tři dni spolu nemluvíly a žalovaný své manželce na Sylvestra v roce 1933 sdělil své neodvolatelné rozhodnutí dáti se rozvésti. Posuzuje-li se tento výstup v souvislosti s dřívějšími, nutno souhlasiti s napadeným rozsudkem v tom, že žalobkyně právem uplatňuje rozvodový důvod velmi citelného, opětovného ubližování podle § 109 obč. zák.